

St. Euphemia

Részletek egy készülő kihagyásos regényből (2.)

Tito és a gépolaj

Épp a szerdai ötperces csendbenállás volt, amikor odapisszegett Pisanić, hogy délután hatra legyen nála, megyünk át olajért Tompára. Mhm, dünyögtem neki, és visszamerültem a csöndbe, halk gondolataimba, arról, hogy most az egész ország, az egész Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság így szépen állva csöndben van, mint mi itt a tanteremben Tito bácsira, legjobb barátunk halálára emlékezve. Állnak a kocsik, a vonat, talán még az égen a repülők is. Én ekkor a leginkább arra vágytam, hogy gyorsan kirohanhassak az utcára, és rohanhassak tovább öt percen át az álló emberek között, az emlékeztető sziréna kíséretében.

Este hatra ott is voltam Pisanićnál, akkor kezdte csak beragasztani tiptoppal a bicikligumiját, úgyhogy nem indultunk mindjárt, ami nekem felettébb kínos volt, mert a szülei ilyenkor elkezdtek valamiről beszélni meg valamiket kérdezni, amiből én semmit nem értettem. A határon mint mindig: hova megyünk, minek. Füzetért, csíkos füzetért, mert nálunk most csak sima van, a tanító néni meg csíkosat kért magyarórára. A határőr elhitte vagy sem, tíz perc múlva a határdiszkont udvarában tébláboltunk kezünkben a két tizenöt literes gépolaj flakon elvitelére jogosító papírral. Fogtunk egyet-egyet és kísétáltunk, elrejtettük a bokorban, aztán vissza még kétszer, harmadszor már megkerestük a vastag szemüveges jegykezelőt. Aztán még három-három tollkabátot is bevállaltunk a Tompaker előtt, meg én vettem bent egy Brutot, mert másnap találkám volt a Kanas Zsuzsával, aztán irány vissza Szabadkára. Otthon kicsit megmelegedtem, aztán este tíz körül mentem mindig az ócskapiacra, olyankor jöttek az oroszok, akik jó pénzért megvették a gépolajat. Egyedül csak az baszott föl, hogy sose jöttek nyáron, mindig csak a téli időszakban, és a mínusz fokokban kellett a piacon a cipőm alá hajtogatnom a kartondobozokat, a mínuszban való biciklizésről meg ne is beszéljünk.

Hosszú hétvége

Bevásároltunk az útra jó néhány plasztikflakonos sört, de elfogyott már a vasútállomáson, mert mint akkoriban mindig, legalább két órát késett a zombori vonat. A sínbuszra való átszálláskor már tökrészen vitatkoztunk a kalauzzal, hogy nekünk pénzünk nincs, de muszáj Gombosra mennünk, ott majd a Dominik vendégül lát minket, itt meg mit csináljunk Zomborban egy vas nélkül. Persze az lett a vége, hogy a zombori rendőrségen józanodtunk ki. Arra emlékszem csak, hogy a Zloje sokáig kérlelte az így geci meg úgy geci kihallgatórendőrt, hozzon vizet, mire az végre kötélnek állt, és behozott neki egy vödörrel, aztán addig baszogatta, amíg volt víz az edényben, persze megunta egy idő után, mert lehetetlen volt annyit innia egy embernek, elintézte egy csattanós pofonnal. Azt sem tudtam, hol vagyok, csak reggel érdekelt nagyon, amikor józanodóféiben azzal foglalkoztam, mikor megyünk haza, meg hogy miért büntény az ivás, amikor úgyse tudánk semmi jobbat kitalálni, persze még mindig jobb volt a rendőrségen, mint a hideg vasútállomáson tölteni az éjszakát. Aztán végre beültettek minket a kék százegyesebe, hogy elvisznek a vasútállomásra, de úgy rémlett, nagyon élvezték, hogy a város másik végében tettek ki bennünket. Gyalogolhattunk a zombori nyirkos hajnalban fájó fejjel, hányingerrel át a városon. Még jó, hogy a pofozkodós rendőrbé más is szorult a geciskedésen kívül, végül a kezünkbe nyomta a hazaútra elegendő pénzt, mert valahogy sikerült megértetni vele, hogy ennek így soha nem lesz vége, ha nem jutunk fel a vonatra. Nagyon rosszul esett a napfény, amikor kikecmeregtem a vonatból Gomboson. Eszünk ágában sem volt Szabadkára menni. Eszembe jutott, hogy aznap kellett volna a SUP-ba mennem az első igazolványomat megcsináltatni, az öreg Megyerihez megszínes igazolványképert. Arra kaptam otthon pénzt, de akkor abból már nem volt semmi a hányingeren kívül. Eléggé álomszerűen telt az egész nap, főleg miután a Dominik mindjárt be akarta pótolni velünk az előző nap elmaradt nyakalást, csak arra emlékszem tisztán, hogy sugárban hányok a cipőmre a gombosi diszkóban. A következő kép valami egészen közeli gombosi ököl volt, aztán megint sötét. Vasárnap délben a Dominik cipész nagyapjának kirakatában ébredtem. Olyan vasárnapi húslevest ettünk, hogy csak na.